

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 1 czerwca 2016 r.

Pozycja 400

POSTANOWIENIE

z dnia 25 maja 2016 r.

Sygn. akt Ts 34/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca

Julia Przyłębska

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.T. w sprawie zgodności:

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 stycznia 2016 r. (data nadania) M.T. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U.2012.576; dalej: ustawa o broni i amunicji) z art. 2 Konstytucji. Zdaniem skarżącego przepisy te w zakresie, w jakim pozwalają na zastosowanie zasady retroakcji, naruszają zasadę pewności prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z marca 2007 r. skarżący został skazany za przestępstwo umyślne z art. 212 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U.88.553, ze zm.), tj. pomówienie.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 lit. a ustawy o broni i amunicji Śląski Komendant Wojewódzki Policji w decyzji z września 2012 r. cofnął skarżącemu pozwolenie na broń palną bojową do ochrony osobistej. Od tej decyzji skarżący wniósł odwołanie, które Komendant Główny Policji oddalił w decyzji z grudnia 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w wyroku z października 2013 r. oddalił skargę wniesioną przez skarżącego na decyzję organu drugiej instancji, a następnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z września 2015 r. oddalił jego skargę kasacyjną.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność

z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego prawach lub wolnościach albo obowiązkach określonych w Konstytucji. Zasady, na jakich dopuszczalne jest korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw, precyzuje ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293.; dalej: ustawa o TK) Przesłanką dopuszczalności złożenia skargi konstytucyjnej nie jest każde naruszenie Konstytucji, ale tylko naruszenie wyrażonych w niej norm regulujących wolności lub prawa człowieka i obywatela. Dlatego zgodnie z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK skarga konstytucyjna musi zawierać zarówno wskazanie konstytucyjnych wolności lub praw, które zostały naruszone, jak i określenie sposobu ich naruszenia. Skarga wniesiona w niniejszej sprawie nie spełnia tego wymogu.

Zaskarżony art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o broni i amunicji stanowi, że „Właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano: (...) należy do osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2-6”. Natomiast zgodnie z zakwestionowanym art. 15 ust. 1 pkt 6 tej ustawy „Pozwolenia na broń nie wydaje się osobom (...) stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego, skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe”.

Skarżący zarzuca, że przepisy te są niezgodne z art. 2 Konstytucji, nie powołując jednocześnie żadnych innych wzorców kontroli ich konstytucyjności. Tymczasem według utrwalonego orzecznictwa Trybunału ten przepis Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w postępowaniu inicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej. Nie wyraża on bowiem samodzielnych konstytucyjnych praw lub wolności, których ochronie służy – zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji – skarga konstytucyjna.

Skarżący wskazał art. 2 Konstytucji jako wzorzec kontroli zaskarżonej regulacji, powołując się przy tym jedynie na zakaz działania prawa wstecz, który wywiódł z zasady państwa prawnego i pewności prawa. W swoim orzecznictwie Trybunał wielokrotnie zaznaczał, że tak sformułowany zarzut nie może być przedmiotem rozpoznania w procedurze inicjowanej wniesieniem skargi konstytucyjnej. Zasada niedziałania prawa wstecz nie ma charakteru samoistnego prawa konstytucyjnego lub samoistnej wolności konstytucyjnej o charakterze podmiotowym. Naruszenie tej zasady może uzasadniać zarzut niedopuszczalnego wkroczenia przez władzę w sferę konstytucyjnie chronionych praw lub wolności jednostki, jednak skarżący musi wskazać, w zakresie jakich przysługujących mu praw lub wolności konstytucyjnych sąd lub organ administracji publicznej wydał decyzję lub orzeczenie sprzeczne z zakazem retroakcji. Samo odwołanie się do zasady państwa prawnego nie jest bowiem wystarczające w kontekście warunków wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK (zob. np. postanowienie TK z 23 stycznia 2002 r., Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60 oraz z 26 czerwca 2002 r., SK 1/02, OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 53).

Wynikające z art. 2 Konstytucji zasady mogą być w postępowaniu skargowym jedynie pomocniczym wzorcem kontroli, pod warunkiem jednoczesnego wskazania innej naruszonej normy konstytucyjnej statuującej wolność lub prawo (zob. wyrok TK z 26 kwietnia 2005 r., SK 36/03, OTK ZU nr 4/A/2005, poz. 40). W niniejszej sprawie skarżący nie powiązał jednak zarzutu naruszenia art. 2 Konstytucji z innym jej przepisem, wyrażającym wolność lub prawo o charakterze podmiotowym.

Niewskazanie przez skarżącego konstytucyjnych praw i wolności, które jego zdaniem zostały naruszone stanowi – na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 1 w zw. z art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK – samodzielną przesłankę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Ze względu na powyższe okoliczności Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.